

Leghustki

NA POMOSTACH OKRĘGU, KRAJU I ŚWIATA

W 1996 r. minęło 75 lat istnienia i działalności Klubu Sportowego „Lublinianka” w Lublinie.

Ta znacząca rocznica, jednego z najstarszych klubów w naszym kraju minęła prawie nie zauważona. Nie zorganizowano żadnej uroczystości jubileuszowej, ani jakiegokolwiek podsumowania jakże licznych osiągnięć wielu sekcji sportowych, które przez te długie lata działały w tym zasłużonym dla Lublina i Lubelszczyzny klubie. Sport, jak i wiele innych dziedzin życia w naszym kraju, napotyka w ostatnim okresie na wiele trudności i problemów, a przede wszystkim najdotkliwiej odczuwa brak środków finansowych. Nie usprawiedliwia to jednak w niczym Klubu „Lublinianka”, że nie zorganizował choćby najskromniejszych uroczystości jubileuszowych i dokonać na nich podsumowania najważniejszych dokonań poszczególnych sekcji. Dlatego też sekcja podnoszenia ciężarów - pragnąc dać satysfakcję swoim najlepszym zawodnikom, działaczom i trenerom działającym na przestrzeni 30-stu lat w „Lubliniance”, a także by nie dopuścić by ich dorobek poszedł w zapomnienie - postanowiła opracować *krótki rys historyczny sekcji*.

Bez fałszywej skromności można powiedzieć, że olbrzymią rolę w działalności Klubu odegrała sekcja podnoszenia ciężarów. Sekcja ta została powołana do życia w październiku 1964 r. i przetrwała niestety tylko do końca 1993 r. - mimo, że mogła nadal egzystować i przysparzać dalszych licznych sukcesów swemu Klubowi. Z wielkim żalem sympatycy tej dyscypliny przyjęli fakt, że w 1994 r. sekcja została zawieszona a następnie rozwiązana. W okresie swej działalności, tj.: w latach 1964-1993 sekcja i jej zawodnicy osiągnęły mnóstwo sukcesów i dostarczyli wiele satysfakcji swym sympatykom, działaczom, społeczeństwu Lublina i Lubelszczyzny, którzy choćby w niewielkim stopniu interesowali się sportem.

Doceniając olbrzymi dorobek innych sekcji Klubu, takich jak: koszykówka, piłka nożna, boks, judo a przede wszystkim osiągnięcia pływaków, nie sposób nie zauważyć, że zawodnicy podnoszenia ciężarów przez długie lata byli wizytówką naszego Klubu.

Rozślawiali Klub na pomostach okręgu, kraju, Europy i świata, zdobywali tytuły mistrzów Polski, reprezentowali barwy kraju, przywozili medale z mistrzostw Europy i świata. Z powodzeniem startowali w licznych imprezach zagranicznych, w tym: w Pucharach Świata, Mistrzostwach i spartakiadach Armii Zaprzyjaźnionych. Stali się znani daleko poza

granicami kraju. Ustanowili ponad 200 rekordów Polski we wszystkich kategoriach wiekowych.

Uzyskane wyniki tym bardziej zasługują na uznanie, że przygotowania do nich odbywały się wręcz w prymitywnych warunkach, a ściślej mówiąc w suterenie pawilonu klubowego o powierzchni zaledwie 48 m². Pomimo licznych starań ze strony trenera, działaczy sekcji jak i innych osób i instytucji o wybudowanie lub udostępnienie większego pomieszczenia - celem zapewnienia lepszych warunków treningowych - sekcja prowadziła zajęcia w tym samym miejscu.

Lista osiągnięć sztangistów naszego Klubu jest niezmiernie długa i nie sposób je w tym wystąpieniu wszystkie wymienić. By przedłożyć całą 30-letnią działalność sekcji i jej sukcesy drużynowe i indywidualne, a także rolę, jaką odegrali jej trenerzy i poszczególni działacze potrzebne jest naszym zdaniem opracowanie monografii sekcji - co miejmy nadzieję nastąpi w najbliższym czasie.

Tak więc z konieczności ograniczymy się do wymienienia najważniejszych osiągnięć drużynowych w poszczególnych kategoriach wiekowych i w podobny sposób rezultatów indywidualnych.

Jak już wspomniano, sekcja podnoszenia ciężarów rozpoczęła swą działalność w październiku 1964 r. Już w 1965 r. zdobyła mistrzostwo ligi okręgowej i awansowała do ligi między - wojewódzkiej. Następny rok 1966 przyniósł kolejne osiągnięcie - mistrzostwo ligi między - wojewódzkiej - równoczesne z awansem do II ligi. W trzecim roku istnienia sekcji zawodnicy w końcowej tabeli II ligi wywalczyli wysoką trzecią pozycję. Wspaniałym sukcesem zakończyły się rozgrywki II ligi w roku 1968. Wystarczyły zaledwie 4 lata, by zawodnicy sekcji zdobyli w II lidze zdecydowanie I miejsce i awansowali do ekstraklasy.

Godzi się w tym miejscu, wymienić autorów tego pierwszego, pięknego i znaczącego sukcesu sekcji. Byli to następujący zawodnicy: Jan Nabozny, Aleksander Kasprzak, Leopold Tukendorf, Antoni Kurzątkowski, Tadeusz Wójcik, Władysław Cioczek, Waldemar Zdunek, Józef Treter, Andrzej Wójcik, Zbigniew Brzeziński, Józef Sokołowski, Wacław Derza oraz Jerzy Luba. Trenerem, który od początku prowadził zajęcia szkoleniowe w sekcji i zainicjował jej założenie był trener II-iej a następnie I klasy - Kazimierz Cegliński.

Od chwili awansu sekcji do ekstraklasy w 1968 r. aż do jej rozwiązania w 1994 r. - sekcja nieprzerwanie, z wyjątkiem 1976 r. występowała z powodzeniem w jej rozgrywkach. W 1975 r. po pechowych, nie udanych („spalonych”) startach niektórych zawodników, sekcja

zostaje zdegradowana do II ligi. Po rocznej przerwie, już w 1976 r. sztangiści sekcji ponownie awansują do ekstraklasy i nie opuszczają jej do końca swego istnienia.

Największym osiągnięciem sekcji w rozgrywkach ekstraklasy było dwukrotne wywalczenie brązowych medali. Pierwszy raz miało to miejsce w 1983 r., a drugi w 1985 r. W innych latach zespół plasował się w pierwszej dziesiątce. Ogromnymi osiągnięciami drużynowymi szczycić się mogą juniorzy i zawodnicy kategorii do lat 23. Już w 1968 r. zawodnicy sekcji po raz pierwszy wywalczyli I miejsce w relacji drużynowej na mistrzostwach Polski juniorów w Kielcach i IV miejsce w Mistrzostwach Polski młodzieży do lat 23. W następnym roku, tj. w 1969 r. juniorzy stracili wprawdzie zdobyty przed rokiem tytuł mistrzowski, ale zajęli wysoką trzecią lokatę. Na Mistrzostwach Wojska Polskiego sekcja uplasowała się również na III miejscu, a na Spartakiadzie Młodzieży na VI miejscu.

W kilku następnych latach sekcja nie notuje medalowych lokat w punktacji drużynowej. Znaczący sukces sekcja odnosi dopiero w 1975 r. na IV OSM zajmując w relacji klubów III miejsce. W 1976 r. sekcja kontynuuje sukcesy drużynowe. Wywalczyła srebrne medale w drużynowych Mistrzostwach Polski juniorów oraz brązowe medale w punktacji klubowej na Mistrzostwach Polski zawodników do lat 23. Wywalczyła również I miejsce w Mistrzostwach Wojska Polskiego juniorów. Rok 1977 obfituje w liczne sukcesy drużynowe sztangistów z Wieniawy. Najprzyjemniejszą niespodzianką było wywalczenie I miejsca w klasyfikacji klubowej w V Ogólnopolskiej Spartakiadzie Młodzieży, która odbyła się w Łodzi. Zdecydowane zwycięstwo odnieśli zawodnicy „Lublinianki” w finałach drużynowych Mistrzostw Polski juniorów starszych, a w grupie juniorów młodszych - uplasowali się na wysokim IV miejscu. Świetnie zaprezentowali się także w młodzieżowych Mistrzostwach Polski do lat 23 w Elblągu, zajmując trzecią pozycję. W Mistrzostwach Wojska Polskiego juniorów „Lublinianka” po raz drugi zdobyła I miejsce.

W roku 1978 sekcja odnosi kolejne sukcesy w punktacji drużynowej. Na Mistrzostwach Polski seniorów, które odbyły się we Wrocławiu zawodnicy wywalczyli III miejsce gromadząc tyle samo punktów co II w klasyfikacji drużynowej - „Legia” Warszawa. Rozegrane w Radomiu młodzieżowe Mistrzostwa Polski do lat 23 były kolejnym udanym startem zawodników naszej sekcji, którzy w końcowej klasyfikacji również zajęli III miejsce. W finałowych zawodach drużynowych Mistrzostw Polski juniorów starszych, które odbyły się w Kościerzynie, nasi sztangiści uplasowali się podobnie jak ich starsi koledzy na III miejscu. W indywidualno- drużynowych Mistrzostwach Polski juniorów w Koszalinie, triumfował bydgoski „Zawisza” a „Lublinianka” wywalczyła zaszczytne II miejsce.

W zorganizowanej w Bydgoszczy spartakiadzie 35-lecia Ludowego Wojska Polskiego- „Lublinianka” reprezentująca Warszawski Okręg Wojskowy, zajęła trzecią lokatę. Była szansa na wyższą pozycję, lecz w tym samym czasie nasz czołowy zawodnik - Stanisław Mańko z powodzeniem reprezentował Polskę na międzynarodowym turnieju w Instabule. W 1979 r. sztangiści naszego Klubu potwierdzili czołową pozycję w kraju. W finałach drużynowych Mistrzostw Polski juniorów młodszych w Elblągu wywalczyli brązowe medale. Podczas młodzieżowych Mistrzostw Polski do lat 23 zespół nasz uplasował się na piątej pozycji. Rok 1980 nie przyniósł większych osiągnięć drużynowych. Natomiast w 1981 r. juniorzy sekcji znów dali znać o sobie, wywalczając w finałowym turnieju drużynowych Mistrzostw Polski w Sanoku - srebrne medale. Jeszcze większy sukces odnoszą juniorzy starsi w 1982 r. W finałach drużynowych Mistrzostw Polski w Siemianowicach - młodzi sztangiści naszej sekcji w efektownym stylu wywalczyli tytuł mistrza kraju. Zrobili prawdziwą furorę deklasując pozostałe zespoły. Wystarczy nadmienić, że nad drugim zespołem „Floty” Gdynia uzyskali ponad 600 pkt. przewagi. Bardzo udanym startem popisali się nasi juniorzy na IX Ogólnopolskiej Spartakiadzie Młodzieży w Otwocku. W klasyfikacji drużynowej wywalczyli III lokatę. Kolejny raz juniorzy zdobyli drużynowe Mistrzostwo Wojska Polskiego. Wspaniałe osiągnięcia zespołowe zanotowali zawodnicy sekcji w 1983 r. Największym osiągnięciem było wywalczenie po raz pierwszy, brązowego medalu w rozgrywkach ekstraklasy. W rywalizacji I-ligowej ulegli tylko stołecznej „Legii” i „Odrze” Opole. Świetnie spisali się na młodzieżowych Mistrzostwach Polski w Toruniu, zdobywając wicemistrzostwo kraju. Juniorzy do lat 20 kolejny raz zdobywają tytuły Mistrzów Polski. Nasi zawodnicy nie zawiedli również na X Ogólnopolskiej Spartakiadzie Młodzieży, gdzie zdobyli wysokie IV miejsce.

Rok 1984 przyniósł również satysfakcjonujące osiągnięcia drużynowe. W rozgrywkach I-ligi sekcja zajęła w końcowej klasyfikacji wysoką czwartą lokatę. Juniorzy do lat 20 wywalczyli w finałowych rozgrywkach w Gdańsku srebrne medale. Młodzieżowe Mistrzostwa Polski do lat 20 w Cetniewie zakończyły się również udanie dla naszych zawodników. Wywalczyli wicemistrzostwo Polski, ustępując kilkoma punktami „Zawiszy” Bydgoszcz. Na indywidualno- drużynowych Mistrzostwach Polski seniorów w Tarnowskich Górach - sekcja uplasowała się na wysokiej piątej pozycji.

Bardzo udanym sezonem dla naszych sztangistów był rok 1985. Zdobywając po raz drugi III miejsce i brązowe medale w rozgrywkach I ligi, sekcja nasza potwierdziła niekwestionowaną przynależność do ścisłej czołówki krajowej w relacji klubowej. Znakomicie spisali się nasi zawodnicy na młodzieżowych Mistrzostwach Polski do lat 23

w Cetniewie. W klasyfikacji klubowej zdecydowanie zdobyli I miejsce. Na indywidualno - drużynowych Mistrzostwach Polski seniorów w Nowym Dworze Gdańskim sztangiści Klubu zajęli wysoką piątą pozycję.

W następnych latach, tj. 1986-1993 zawodnicy sekcji nadal występują w rozgrywkach I ligi, lecz nie odnoszą już większych sukcesów w relacji drużynowej. Zasadniczym powodem powolnego regresu sekcji są kłopoty finansowe klubu, a w następstwie tego odejście wielu czołowych zawodników, takich jak Stanisław Jędruszko, Jarosław Grzyb, Andrzej Mąka, Marek Smalak i wielu innych.

Czas zatem, by wymienić przynajmniej najważniejsze osiągnięcia indywidualne poszczególnych zawodników. Dotyczyć one będą mistrzostw i imprez o charakterze ogólnopolskim, a przede wszystkim międzynarodowych takich jak: Mistrzostwa Europy, Świata, Armii Zaprzyjaźnionych itp. Pasma sukcesów indywidualnych zawodnicy rozpoczęli już w drugim roku istnienia sekcji. Na Mistrzostwach Polski juniorów w 1966 r. w Elblągu, startujący w wadze piórkowej Ryszard Kasprzak wywalczył tytuł wicemistrza Polski i zdobył srebrny medal uzyskując 302,5 kg w trójboju. W kat. Lekkiej III m i brązowy medal zdobył Waldemar Zdunek osiągając 322,5 kg. Po raz pierwszy zawodnicy WKS „Lublinianka” wzięli udział w mistrzostwach Polski seniorów w 1967 r. Mistrzostwa Polski seniorów rozegrano w ramach IV Ogólnopolskiej Spartakiady Młodzieży w Lublinie. W skład reprezentacji województwa lubelskiego na tę Spartakiadę weszło trzech zawodników WKS „Lublinianka”. Największy sukces odniósł Jerzy Luba, który startując w kategorii ciężkiej zdobył wicemistrzostwo IV OSM i srebrny medal uzyskując w trójboju 440 kg. Dobrze spisał się Andrzej Zieliński zajmując w kat. średniej VI miejsce. Rok 1968 przynosi kolejne medale. Na Mistrzostwach Polski juniorów w Kielcach Tadeusz Wójcik zdobył złoty medal w kat. lekkiej wynikiem 340 kg w trójboju. W kat. średniej - Józef Treter zdobył drugi złoty medal i tytuł Mistrza Polski wynikiem 370 kg. Startujący w tej samej kategorii wagowej - Andrzej Wójcik wywalczył brązowy medal wynikiem 347, 5 kg. W tym samym roku na Mistrzostwach Polski seniorów w Szczecinie Jerzy Luba, startując w kat. ciężkiej zdobył brązowy medal wynikiem 425 kg. W 1969 r. Na Mistrzostwach Polski juniorów w Białymstoku zawodnicy sekcji wywalczyli dwa srebrne medale i jeden brązowy. Srebrne medale zdobyli: Jan Nabozny w kat. muszej wynikiem 240 kg i w kat. lekkiej - Ryszard Lipka wynikiem 337,5 kg. Brązowy medal wywalczył Jan Siwek w kat. lekkociężkiej wynikiem 352,5 kg. Na Mistrzostwach Polski seniorów w Katowicach - Jerzy Luba w kat. superciężkiej zdobył tytuł wicemistrza Polski osiągając 440 kg w trójboju. W roku 1970 w Elblągu - Jerzy Luba obronił tytuł wicemistrza Polski w kat. superciężkiej, osiągając

w trójboju 450 kg. Na Mistrzostwach Polski juniorów - Jan Nabożny zdobył brązowy medal w kat. muszej wynikiem 252,5 kg. Mistrzostwa Polski seniorów w 1971 r. odbyły się w Lublinie, Jerzy Luba, mimo że osiągnął świetny wynik w kat. superciężkiej - 485 kg w trójboju - wywalczył srebrny medal i tytuł wicemistrza Polski przegrywając zaledwie o 2,5 kg medal złoty z Eugeniuszem Palką z Opolą. Jednak znacznie większym sukcesem Jerzego Luby w 1971 r. - było wywalczenie brązowego medalu na Spartakiadzie Armii Zaprzyjaźnionych w Moskwie wynikiem 490 kg w trójboju i dalszych trzech srebrnych medali w wyciskaniu, rwaniu i podrzucie. W tym też roku Jerzy Luba, jako drugi zawodnik w historii polskiej sztangi wszedł do klubu „500” uzyskując na turnieju międzynarodowym w Lublinie 502,5 kg w trójboju. Na tych zawodach ustanowił rekord Polski wszechwag w wyciskaniu wynikiem 180,5 kg. Mistrzostwa Polski seniorów w 1972 r. odbyły się w Opolu. Startujący w tych zawodach - Jerzy Luba osiągnął wreszcie upragniony sukces - zdobywając w kat. super ciężkiej tytuł Mistrza Polski osiągając w trójboju 485 kg i tym samym roku na Mistrzostwach Polski juniorów w Bydgoszczy, startujący w kat. Lekko-ciężkiej, Stanisław Mańko wywalczył tytuł wicemistrza Polski dobrym rezultatem 392,5 kg.

XVII indywidualne Mistrzostwa Polski juniorów w 1973 r. rozegrano w ramach III Ogólnopolskiej Spartakiady Młodzieży w Nowym Sączu. Duży sukces odniósł, startujący w kat. Ciężkiej, Stanisław Mańko. Zdobył on tytuł mistrza III OSM i złoty medal w dwuboju wynikiem 310 kg - lepszym o 5 kg od rekordu Polski. Mistrzostwa Polski seniorów rozegrane w Elblągu przyniosły zawodnikom „Lublinianki” dwa brązowe medale. Kontuzjowany Jerzy Luba nie zdołał obronić tytułu Mistrza Polski i musiał zadowolić się III miejscem. Drugi brązowy medal wywalczył Szymon Czyż w wadze piórkowej, uzyskując dobry wynik - 240 kg w dwuboju. Znacznie większy sukces odniósł ten zawodnik startując w Mistrzostwach Armii Zaprzyjaźnionych w Czechosłowacji - gdzie wynikiem 227,5 kg w dwuboju w kat. koguciej zdobył brązowy medal w dwuboju i dwa dalsze brązowe medale: w rwaniu i podrzucie.

Największym sukcesem indywidualnym w 1974 r. było wywalczenie srebrnego medalu w rwaniu na mistrzostwach Europy seniorów, odbywających się w Konstancy w Rumunii, przez Szymona Czyża w kat. koguciej świetnym wynikiem 105 kg oraz VI miejsce w dwuboju. Zawodnik ten rewelacyjnie wystartował w Mistrzostwach Polski seniorów w Zakopanem. Wywalczył tytuł mistrza Polski w kat. piórkowej wynikiem 260 kg w dwuboju, który był zaledwie o 7,5 kg mniejszy od rekordu świata. W zawodach tych pokonał wielu utytułowanych zawodników. m.in. Mieczysława Nowaka - medalistę

olimpijskiego, Europy i świata, - Wojnowskiego, Korcza i wielu innych reprezentantów kraju. W 1975 r. na IV Spartakiadzie Młodzieży zawodnicy wywalczyli dwa medale. Złoty medal - Ryszard Mańko w kat. lekkociężkiej a srebrny - Waldemar Mamcarz w kat. lekkiej.

Rok 1976 przynosi kolejne medale. Na Mistrzostwach Polski juniorów w Poznaniu zawodnicy sekcji zdobyli cztery medale. Wicemistrzem kraju został Zbigniew Łodej w wadze półciężkiej. Brązowe medale wywalczyli: Ryszard Grzęda w kat. piórkowej, Waldemar Mamcarz w kat. lekkiej i Jerzy Jakubczak w kat. średniej. Największym jednak osiągnięciem 1976 r. było wywalczenie tytułu mistrza kraju młodzieży do lat 23. Stanisław Mańko w kat. ciężkiej zdeklasował swych rywali uzyskując 20 kg przewagi nad drugim zawodnikiem. Na Mistrzostwach Polski seniorów ten sam zawodnik wywalczył brązowy medal a Jerzy Luba wysoką piątą pozycję. Brązowy medal w dwuboju w kat. piórkowej zdobył na młodzieżowych mistrzostwach kraju; drugi nasz zawodnik - Edward Kasprzak. W 1976 r. zawodnicy sekcji zdobyli w różnych kat. wiekowych aż 7 medali.

Rok 1977 był rekordowym pod względem ilości zdobytych medali. Piękny sukces odniósł Stanisław Mańko na XXXXVII indywidualnych Mistrzostwach Polski seniorów w Gliwicach. W wadze ciężkiej zdobył tytuł wicemistrza Polski wynikiem 340 kg w dwuboju. Wprawdzie dopiero na V miejscu uplasował się na tych zawodach nasz drugi zawodnik Andrzej Fendrykowski w kat. półciężkiej, lecz został ogłoszony najlepszym zawodnikiem mistrzostw z grona najmłodszych. Nieco później zawodnik ten odniósł piękny sukces na młodzieżowych Mistrzostwach Polski do lat 23 w Przemyślu. W pięknym stylu zdobył tytuł Mistrza Polski w kat. półciężkiej. Dużym sukcesem zakończył się start Stanisława Mańki w Mistrzostwach Armii Zaprzyjaźnionych w Bułgarii. W zawodach tych wywalczył brązowy medal w kat. ciężkiej.

Grad medali zdobyli zawodnicy sekcji na V Ogólnopolskiej Spartakiadzie Młodzieży w Łodzi. Srebrne medale wywalczyli Bolesław Waclaw i Zbigniew Łodej, a brązowe - Zbigniew Karwan, Ryszard Pisulski, Dariusz Cymerman, Jarosław Zieliński. Z Mistrzostw Wojska Polskiego juniorów we Wrocławiu młodzi sztangiści „Lublinianki” wrócili z ośmioma medalami.

W roku 1978 sztangiści „Lublinianki” znacznie powiększyli dorobek medalowy swojego Klubu. Na Mistrzostwach Polski seniorów we Wrocławiu zawodnicy nasi wywalczyli trzy medale: srebrny medal i tytuł wicemistrza Polski - Stanisław Mańko w wadze ciężkiej, brązowe medale wywalczyli w półciężkiej - Andrzej Fandrykowski, a w superciężkiej - Jerzy Luba. Na młodzieżowych mistrzostwach kraju rozegranych w Radomiu na najwyższym podium stanął Adam Bondar, a brązowe medale zdobyli -

Andrzej Fendrykowski i Ryszard Mańko. Na Mistrzostwach Polski juniorów starszych brązowe medale wywalczyli - Zbigniew Łodej i Dariusz Zimmerman. W sumie w 1978 r. zawodnicy na mistrzostwach Polski zdobyli osiem medali.

Warto odnotować jeszcze jeden sukces zawodnika naszego kraju. W Zakopanem odbyło się międzynarodowe spotkanie ciężarowców Polski i Węgier. Po zaciętych bojach zwyciężyli Polacy - 5:4, ale losy meczu ważyły się do ostatniej dosłownie chwili. Bohaterem spotkania okazał się nasz zawodnik - Stanisław Mańko. Otóż przy stanie 4:4 o zwycięstwie meczu miał zadecydować rezultat w wadze ciężkiej w której startował Stanisław Mańko. Sytuacja była tym trudniejsza, że w rwaniu nasz zawodnik stracił do swego rywala - Węgra Janosa Meszaros 10 kg będąc w dodatku cięższym od przeciwnika. By wygrać Mańko musiał podrzucić 12,5 kg więcej od Węgra. Oznaczało to rezultat o 5 kg większy od jego rekordu życiowego. Zawodnik nasz podjął to ryzyko i zadysponował na sztangę 207,5 kg. Po dłuższej koncentracji bezbłędnie podrzucił ten ciężar, przechylając tym samym szalę zwycięstwa na korzyść zespołu polskiego. Wynik w trójboju Stanisława Mańko to 357,5 kg (150 + 207,5), Janos Meszaros uzyskał 355 kg (160 + 195) tym samym przegrywając z Polakiem.

Do dużych osiągnięć w roku 1978 należy również zaliczyć zdobycie trzech złotych medali na Spartakiadzie 35-lecia Ludowego Wojska Polskiego w Bydgoszczy. Na najwyższym podium stanęli: Szymon Czyż w wadze piórkowej wynikiem 252,5 kg, Andrzej Fendrykowski w kat. półciężkiej wynikiem 325 kg i Adam Bondar w kat. ciężkiej II - wynikiem 340 kg.

Rok 1979 przynosi dalsze sukcesy indywidualne. Na Mistrzostwach Polski seniorów w Nowym Dworze Gdańskim - tytuł mistrza Polski wywalczył Adam Bondar w wadze ciężkiej II. Ryszard Mańko zdobył brązowy medal. Na Mistrzostwach Polski do lat 23 srebrny medal w wadze półciężkiej wywalczył Andrzej Fendrykowski. Dorobek medalowy powiększają zawodnicy startując w VI Ogólnopolskiej Spartakiadzie Młodzieży w Bydgoszczy. Tytuły mistrzów Spartakiady zdobywają: Andrzej Mąka w kat. lekkiej i Jerzy Lisowski w kat. koguciej. Srebrny medal wywalczył Andrzej Pietrzak w wadze lekkociężkiej, brązowy - Józef Olekszyk w kat. koguciej. Jednak za największe osiągnięcie indywidualne zawodników naszego klubu w 1979 r. należy uznać 5 medali zdobytych na Mistrzostwach Armii Zaprzyjaźnionych we Lwowie, traktowanych, jak wiadomo, jako małe Mistrzostwa Europy. Trzykrotnie na podium stawał Adam Bondar a dwa razy Andrzej Fendrykowski. Pierwszy z nich zdobył trzy medale srebrne: w dwuboju, rwaniu i podrzucie, a drugi dwa brązowe medale - w dwuboju i rwaniu. Należy tu wyjaśnić, że na wszystkich zawodach rangi

mistrzowskiej, medale przyznawane są nie tylko w dwuboju, lecz także w poszczególnych bojach, a więc w rwaniu i podrzucie.

Rok 1980 rozpoczął się dla zawodników sekcji podnoszenia ciężarów dość pomyślnie. Na Spartakiadzie Młodzieży w Myszkowie - Andrzej Mąka zdobywa tytuł mistrza Spartakiady w kat. średniej wynikiem 282,5 kg. Zbigniew Cąkała wywalcza tytuł wicemistrza w wadze lekkiej wynikiem 247,5 kg. Świetny rezultat osiągnął Andrzej Mąka na Mistrzostwach Polski Juniorów w Kielcach. W kategorii średniej zdobył tytuł Mistrza Polski bardzo dobrym wynikiem 305 kg w dwuboju. Brązowy medal w dwuboju wywalczył w wadze półciężkiej - Stanisław Jędruszek. Udany start odnotował Andrzej Mąka na Mistrzostwach Polski młodzieży do lat 23. W kat. lekkiej w dwuboju uzyskał 275 kg zdobywając brązowy medal. Na Międzynarodowym Turnieju o Wielką Nagrodę Berlina, startując w wadze średniej, wynikiem 305 kg zdobywa brązowy medal w dwuboju. Ogromnym sukcesem zakończył się start Andrzeja Mąki na Mistrzostwach Świata i Europy w Lignano - Sabbiadoro we Włoszech, w 1981 r. z zawodów tych A. Mąka przywozi dwa srebrne medale za Mistrzostwo Świata i Europy w rwaniu świetnym wynikiem 145 kg. W dwuboju uplasował się na wysokim IV miejscu zarówno w Świecie jak i Europie, dobrym wynikiem 310 kg w dwuboju. Kilka miesięcy później ten sam zawodnik rewelacyjnie spisuje się na Mistrzostwach Polski Juniorów w Koszalinie - w kat. średniej uzyskuje aż 320 kg w dwuboju zdobywając bezapelacyjnie tytuł Mistrza Polski - wyprzedzając następnego zawodnika aż o 15 kg.

Rok 1982 zaznaczy się również międzynarodowymi sukcesami juniorów. Oczywiście największym z nich był tytuł wicemistrza Europy wywalczony przez Andrzeja Mąkę w kat. półciężkiej wynikiem 342,5 kg w dwuboju, w bułgarskiej miejscowości Haskowo. Na tych samych zawodach drugi nasz zawodnik Marek Smolak uplasował się na wysokiej VI pozycji w dwuboju w kat. ciężkiej. Bardzo udanym startem popisali się zawodnicy naszej sekcji w finałach IX Ogólnopolskiej Spartakiady Młodzieży w Otwocku. Tytuł mistrzów zdobyli: Andrzej Mąka i Tomasz Bryńczak. Brązowymi medalistami zostali: Antoni Kawalek i Zbigniew Cieślak. Warto nadmienić, że w rozstrzygniętym w 1982 r. konkursie redakcji SPORT i PZPC na najlepszych zawodników, trenerów i klubów - wysoką piątą pozycję zajęła „Lublinianka”. Wśród juniorów - Andrzej Mąka zajął II miejsce, trener Kazimierz Cegliński sklasyfikowany został na IV miejscu. W Plebiscycie „Kuriera Lubelskiego”, WFS, ZW ZMSP i Wydziału KFSiT UM ~~nr~~ najlepszych i najpopularniejszych sportowców Lubelszczyzny w sezonie 1982 - Andrzej Mąka uplasował się na II miejscu.

Rok 1983 był kolejnym, w którym zawodnicy sekcji odnieśli wiele indywidualnych sukcesów. Do największych należy zaliczyć zdobycie przez Andrzeja Mąkę trzech brązowych medali na Turnieju Przyjaźni Seniorów w Odessie a następnie brązowego medalu w dwuboju na bardzo silnie obsadzonym Pucharze Świata w Warmie. Ukoronowaniem licznych występów w reprezentacji Polski seniorów - były zdobyte trzy srebrne medale na Mistrzostwach Armii Zaprzyjaźnionych w Ulan Bator w kat. półciężkiej. Drugim zawodnikiem, który przysporzył wiele liczących się sukcesów Klubowi był Marek Smolak. Na Mistrzostwach Europy Juniorów w San Marino zdobył brązowy medal w podrzucie a w dwuboju wywalczył wysokie IV miejsce. Reprezentował barwy Polski na Mistrzostwach Świata Juniorów w Kairze. Miał szansę na co najmniej brązowy medal w dwuboju, lecz trener reprezentacji pragnąc walczyć o najwyższe trofeum zadysponował zbyt dużym ciężar w podrzucie (większy od rekordu życiowego): Marek Smolak nie zdołał zaliczyć żadnego podejścia i nie został sklasyfikowany w dwuboju. Bardzo szybko udowodnił jednak, że podrzut jest jego silną stroną i na Młodzieżowych Mistrzostwach Polski do lat 23 w Toruniu zdobył tytuł Mistrza Polski w wadze ciężkiej świetnym wynikiem 365 kg w dwuboju, a w podrzucie uzyskał rezultat na światowym poziomie - 210 kg - zaledwie 5 kg mniej od rekordu świata juniorów. Następnym zawodnikiem, który wyróżnił się swymi osiągnięciami w 1983 r. był Tadeusz Bałtowski. Zdecydowanie zwyciężył na X Ogólnopolskiej Spartakiadzie Młodzieży w Siedlcach, która była zarazem Mistrzostwami Polski Juniorów. Na tych samych zawodach tytuł wicemistrza zdobył Jacek Majdan a brązowy lekko kontuzjowany Marek Smolak. W tym samym roku Tadeusz Bałtowski wywalczył także tytuł wicemistrza Polski w Toruniu na Młodzieżowych Mistrzostwach Polski dobrym wynikiem 362,5 kg w dwuboju. Brązowy medal w dwuboju na tych samych zawodach wywalczył Jacek Majdan. Znakomicie spisali się młodzi ciężarowcy „Lublinianki” startując w Turnieju Przyjaźni w Sokolowie (Czechosłowacja). Występująca w reprezentacji Polski trójka ciężarowców naszej sekcji walnie przyczyniła się do drużynowego zwycięstwa Polski, która pokonała najlepsze zespoły świata, jakimi w tym czasie były reprezentacje Związku Radzieckiego, Bułgarii i NRD. Najlepszym zawodnikiem turnieju został występujący w kat. 100 kg - Tadeusz Bałtowski, który w dwuboju uzyskał 352,5 kg. Drugie miejsce w tej klasyfikacji zajął drugi lublinianin Jacek Majdan występujący w kat. do 90 kg. Wysoką czwartą pozycję zajął nasz zawodnik - Marek Smolak. Punktacja i miejsca ustalone były wg specjalnej tabeli punktacyjnej. Radosnym wydarzeniem dla Klubu i sympatyków podnoszenia ciężarów było ogłoszenie wyników XXII plebiscytu „Kuriera Lubelskiego”, WFS i ZW ZSMP na 10 najlepszych i najpopularniejszych sportowców woj. Lubelskiego

w 1983 r. Zaszczytne miano najlepszego i najpopularniejszego sportowca w woj. Lubelskim w 1983 r. przyznano zawodnikowi sekcji podnoszenia ciężarów WKS „Lublinianka” - Andrzejowi Mące. W X challenge Polskiego Związku Podnoszenia Ciężarów i redakcji „Sportu” na najlepszego w kraju sztangistę, trenera i sekcję - znaczącą rolę odegrała „Lublinianka”. Wśród seniorów trzynaste miejsce zajął Andrzej Mąka. W gronie najlepszych juniorów na V miejscu uplasował się Marek Smolak a Tadeusz Bałtowski znalazł się na wysokiej VIII miejscu. Trener K. Cegliński najał czwartą pozycję wśród najlepszych szkoleniowców w kraju, a „Lublinianka” wywalczyła także czwartą lokatę.

Największym osiągnięciem indywidualnym w 1984 r. było wywalczenie złotego medalu i tytułu Mistrza Polski seniorów w kat. 82,5 kg przez Andrzeja Mąkę na zawodach w Tarnowskich Górach - dobrym wynikiem 352,5 kg w dwuboju. Miłą niespodzianką w tych samych zawodach sprawił w tej samej kat. wagowej zawodnik naszej sekcji - Kazimierz Koza, zdobywając brązowy medal. Udany start zanotowali nasi zawodnicy na Młodzieżowych Mistrzostwach Polski w Cetniewie. W punktacji drużynowej zwyciężył wprawdzie „Zawisza” Bydgoszcz ale na II miejscu uplasowali się sztangiści naszej sekcji. Tytuł mistrza Polski wywalczył Tadeusz Bałtowski, medal srebrny zdobył Kazimierz Koza, a brązowy - kontuzjowany Andrzej Mąka.

Rok 1985 jest przede wszystkim rokiem sukcesów drużynowych. „Lublinianka” po raz drugi w swej historii zdobyła brązowy medal w rozgrywkach I ligi. Zwycięża zdecydowanie w Młodzieżowych Mistrzostwach Polski. W XII Spartakiadzie Młodzieży plasuje się na V miejscu. Indywidualne osiągnięcia są również okazałe. Niewątpliwie największym sukcesem jest wywalczenie przez Andrzeja Mąkę trzech złotych medali na Spartakiadzie Armii Zaprzyjaźnionych w kat. półciężkiej, która odbyła się w Bydgoszczy. W tym miejscu należy wyjaśnić, że Spartakiady Armii Zaprzyjaźnionych były imprezami rozgrywanymi między olimpiadami - co cztery lata i startowali w nich czołowi zawodnicy Świata, bowiem w klubach wojskowych trenowało i występowało większość zawodników reprezentujących barwy Związku Radzieckiego, Bułgarii, NRD, Kuby, Rumunii, Węgier i innych państw liczących się w świecie w tej dyscyplinie sportowej.

Andrzej Mąka rewelacyjnie spisał się w rwaniu, ustanawiając znakomitym wynikiem 165,5 kg rekord Polski seniorów i rekord Spartakiady Armii Zaprzyjaźnionych. Wynik ten ustępował zaledwie o 7,5 kg rekordowi świata, który należał do samego Wordoniana (zawodnik ZSRR), wielokrotnego rekordzisty świata, 2-krotnego mistrza olimpijskiego i 3-krotnego mistrza świata. W dwuboju Andrzej Mąka uzyskał 355 kg a w podrzucie 190 kg. Wyniki te zapewniły mu dwa dalsze złote medale. Z Młodzieżowych Mistrzostw Polski,

które odbyły się w Cetniewie, zawodnicy naszej sekcji przywieźli dwa złote medale i dwa brązowe.

Na najwyższym podium stanęli: Jacek Majdan w kat. do 90 kg z bardzo dobrym wynikiem 367,5 kg oraz Marek Smolak w kat. do 100 kg z rezultatem 360 kg (tydzień wcześniej, podczas międzynarodowych zawodów w Brześciu osiągnął wynik na światowym poziomie - 375 kg w dwuboju w kat. do 100 kg). Brązowe medale z Młodzieżowych Mistrzostw Polski przywieźli: Zbigniew Cąkała w kat. 75 kg oraz Marek Świgielski. Jednym z większych sukcesów indywidualnych jest wywalczenie brązowego medalu w dwuboju przez Bogdana Bakulę na indywidualnych Mistrzostwach Polski Seniorów. Startując w kat. do 75 kg uzyskał świetny wynik - 320 kg. Dopelnieniem indywidualnych osiągnięć roku 1985 są medale złote na XII Ogólnopolskiej Spartakiadzie Młodzieży do lat 18, która odbyła się we Wrocławiu. Srebrne medale zdobyli: Robert Głąb w kat. 56 kg wynikiem 197,5 kg i Mirosław Kryk w kat. +110 kg wynikiem 290 kg. Brązowy medal wywalczył Andrzej Smoliński wynikiem 70 kg w kat. 110 kg.

W zawodach Przyjaźni w Phenianie (Koreańska R.L.D) barwy Polski reprezentowali Robert Głąb i Mirosław Kryk. W następnych latach zawodnicy sekcji podnoszenia ciężarów WKS „Lublinianka” zdobywają kolejne medale na Mistrzostwach Polski i imprezach międzynarodowych, lecz daje się już zauważyć powolny regres sekcji.

Rok 1986 przynosi następujące wyniki: Mistrzostwa Polski Seniorów w Zakopanem należy zaliczyć do nieudanych. Andrzej Mąka wywalcza zaledwie IV miejsce w kat. 82,5 kg wynikiem 345 kg. Znacznie lepsze osiągnięcia przynoszą Młodzieżowe Mistrzostwa Polski do lat 23. W kat. 82,5 kg Zbigniew Kawka dobrym wynikiem 337,5 kg zdobywa brązowy medal. Jeszcze lepiej spisuje się Jacek Majdan zdobywając srebrny medal w kat. do 90 kg wynikiem 352,5 kg. Ukoronowaniem roku 1986 jest złoty medal wywalczony przez Mirosława Kryka na XIII OSM do lat 18, która odbyła się w Głubczycach, Mirosław Kryk uzyskał 305 kg w kat do +110 kg i odniósł zdecydowane zwycięstwo.

W roku 1987 należy odnotować następujące rezultaty zawodników sekcji: Mistrzostwa Polski w Sanoku: Zbigniew Cąkała - brązowy medal w kat. 75 kg wynikiem 320 kg, Jacek Majdan - IV miejsce w kat. do 90 kg wynikiem 352,5 kg, Międzynarodowy Turniej Przyjaźni Juniorów w Tarnowskich Górach: Mirosław Kryk - IV miejsce w kat. +110 kg wynikiem 327,5 kg, Mistrzostwa Polski Juniorów w Suwałkach: Robert Głąb - srebrny medal w kat. 56 kg wynikiem 217,5 kg, Andrzej Smoliński - srebrny medal w kat. 110 kg wynikiem 312,5 kg.

W roku 1988 zawodnicy sekcji zdobywają kolejne medale: na Mistrzostwa Polski Seniorów w Myszkowie Jacek Majdan wywalczył brązowy medal w kat. do 90 kg wynikiem 347,5 kg. Złoty medal zdobył Robert Głąb na Młodzieżowych Mistrzostach Polski w Siedlcach. W wadze 56 kg wygrał wynikiem 220 kg. Udanie startowali zawodnicy na XV OSM w Miętnie: złote medale wywalczyli: Jerzy Baracz w kat. 67,5 kg wynikiem 275 kg oraz Mirosław Kryk w kat. +110 kg wynikiem 330 kg. Srebrny medal zdobył Dariusz Butryn w kat. 75 kg wynikiem 282,5 kg. Reprezentując Polskę w meczu juniorów z Rumunią - Mirosław Kryk uzyskał w kat. +110 kg dobry wynik 332,5 kg i zdecydowanie zwyciężył.

W roku 1989 zawodnicy sekcji odnotowali spore osiągnięcia. Startujący na Mistrzostwach Europy Juniorów w Sarajewie - Mirosław Kryk w kat. +110 kg wywalczył wynikiem 332,5 kg wysokie IV miejsce. Na Spartakiadzie Armii Zaprzyjaźnionych, które odbyły się w Bułgarii w reprezentacji Wojska Polskiego startowało dwóch zawodników sekcji. Nie zawiedli i w swych kategoriach wagowych wywalczyli wysokie miejsca. Jacek Majdan w kat. do 90 kg uplasował się na IV miejscu wynikiem 350 kg, a Zbigniew Cąkała na VI miejscu w kat. 75 kg wynikiem 312,5 kg. Na Mistrzostwach Polski Seniorów w Tarnowskich Górach - Zbigniew Cąkała zdobył brązowy medal w kat. 75 kg wynikiem 320 kg. Mirosław Kryk w kat. +110 kg wywalczył VI miejsce wynikiem 335 kg. Ten sam zawodnik zdobył złoty medal na Mistrzostwach Polski Juniorów w Miętnem w kat. +110 kg wynikiem 320 kg. Na OSM do lat 18 srebrny medal wywalczył Michał Sala w kat. 82,5 kg wynikiem 270 kg. Brązowy medal wywalczył Roman Półrola startując na Młodzieżowych Mistrzostwach Polski do lat 23 w Ciechanowie. W kat. 110 kg uzyskał 315 kg.

W roku 1990 za największe osiągnięcia należy uznać udział Michała Sali w Mistrzostwach Świata Juniorów w Sarajewie. Startując w kat. do 90 kg wywalczył zaszczytne VIII miejsce wynikiem 305 kg. Zawodnicy sekcji startując na Mistrzostwach Polski Seniorów Częstochowie nie zdobyli tym razem medali - wywalczyli jednak wysokie pozycje - Jacek Majdan zdobył IV miejsce w kat. do 90 kg wynikiem 345 kg, Robert Głąb uplasował się na V miejscu w kat. 56 kg wynikiem 217,5 kg, a Mirosław Kryk wywalczył VI miejsce w kat. + 110 kg wynikiem 325 kg. Na Mistrzostwach Polski Juniorów w Miętnem - Mariusz Żurawski w kat. 67,5 kg zdobył srebrny medal wynikiem 245 kg. Młodzieżowe Mistrzostwa Polski do lat 23 odbyły się w Gdańsku. Na zawodach tych nasi zawodnicy zdobyli trzy medale: w kat. do 56 kg Robert Głąb wywalczył srebrny medal wynikiem 207,5 kg. Roman Półrola w kat. do 100 kg wywalczył złoty medal wynikiem 322,5 kg. Mirosław Kryk w kat. +110 kg zdobył srebrny medal wynikiem 310 kg.

Za największy sukces sekcji w 1991 r. należy uznać brązowy medal w dwuboju olimpijskim Michała Sali zdobyty na Mistrzostwach Europy Juniorów w Warmie (Bulgaria), startując w kat. do 90 kg uzyskał 325 kg. Ten sam zawodnik startując na Mistrzostwach Świata Juniorów w Tel Awiwie w Izraelu wywalczył zaszczytne wysokie VI miejsce w kat. do 90 kg dobrym wynikiem 330 kg w dwuboju. Michał Sala świetnie spisał się również na Mistrzostwach Polski Juniorów do lat 20. Zdecydowanie wygrał w kat. do 90 kg osiągając 320 kg. Do osiągnięć 1991 r. przyczynił się Roman Półroła, startując na Młodzieżowych Mistrzostwach Polski do lat 23 w Elblągu zdobył srebrny medal w kat. do 100 kg wynikiem 315 kg w dwuboju. Zawodnicy sekcji startowali również na Mistrzostwach Polski Seniorów we Władysławowie. Niestety, nie udało się żadnemu zawodnikowi wywalczyć medalowej pozycji. Uplasowali się jednak w pierwszej dziesiątce w kraju. I tak: Zbigniew Cąkała wywalczył VI miejsce w kat. do 75 kg, Michał Sala - V miejsce w kat. do 90 kg, Roman Półroła - VI miejsce w kat. do 100 kg i Zbigniew Majdan - IX miejsce w kat. do 90 kg.

Rok 1992 nie obfitował w tak spektakularne sukcesy jak Michała Sali w 1991 r. Zaznaczył się jednak indywidualnymi osiągnięciami na Mistrzostwach Polski w różnych kat. wagowych. Na Mistrzostwach Polski Seniorów w Siedlcach Roman Półroła zdobywa brązowy medal w kat. do 90 kg wynikiem 337,5 kg. Wysokie IV miejsce wywalczają na tych samych zawodach: Grzegorz Milanowski w kat. do 56 kg wynikiem 222,5 kg i Michał Sala w kat. do 100 kg wynikiem 330 kg. Na V miejscu uplasował się Zbigniew Cąkała w kat. 75 kg. „Lublinianka” w relacji klubowej zajęła wysokie V miejsce. Mistrzostwa Polski do lat 23 w Żychlinie przynoszą dalsze dwa medale. Michał Sala zdobywa srebrny medal w kat. 110 kg wynikiem 327,5 kg, Grzegorz Milanowski startując w kat. do 60 kg wywalczył brązowy medal wynikiem 227,5 kg. Wymienić należy wysoką czwartą pozycję wywalczoną przez Janusza Gładysa w kat. do 90 kg dobrym wynikiem 317,5 kg.

Rok 1993 był ostatnim rokiem, w którym ciężarowcy „Lublinianki” osiągali jeszcze w miarę przyzwoite wyniki indywidualne i zespołowe. Zła sytuacja finansowa klubu umożliwiła zawodnikom sekcji start tylko w zawodach szczebla centralnego a mianowicie – w Młodzieżowych Mistrzostwach Polski do lat 23 i Mistrzostwach Polski Seniorów. Udział zawodników „Lublinianki” w tych zawodach zaliczyć można do bardzo udanych, biorąc pod uwagę fakt, że wiedziano już o planowanym rozwiązaniu sekcji podnoszenia ciężarów.

Młodzieżowe Mistrzostwa Polski podobnie jak w 1992 r. odbyły się w Żychlinie. Duży sukces odniósł czyniący stale postępy - Janusz Gładys. Startując w kat. do 91 kg uzyskał świetny wynik - 340 kg, poprawiając znacznie swój rekord życiowy. Wynikiem tym zdecydowanie wygrał swą kategorię wagową, zdobywając złoty medal w dwuboju i tytuł

mistrza kraju. Świetnie spisał się również Grzegorz Milanowski w kat. 59 kg. Uzyskał w dwuboju bardzo dobry wynik - 242,5 kg i podobnie jak Janusz Gładys - wywalczył złoty medal i tytuł Mistrza Polski. Nie zawiódł Michał Sala. Starując w kat. do 99 kg wywalczył w silnej konkurencji srebrny medal i tytuł wicemistrza Polski dobrym wynikiem - 340 kg w dwuboju. Ten sam zawodnik na Mistrzostwach Polski Seniorów, które odbyły się w Ciechanowie wywalczył brązowy medal, udawadniając, że i w gronie seniorów jest jednym z najlepszych zawodników w kraju. Dodać należy, że sekcja „Lublinianki”, biorąc udział w Młodzieżowych Mistrzostwach Polski uplasowała się na wysokim IV miejscu w relacji klubowej w kraju.

Kryzysowa sytuacja finansowa klubu w 1994 r. pozwoliła tylko na sfinansowanie startu w Mistrzostwach Polski Seniorów jednego zawodnika, a mianowicie Grzegorza Milanowskiego. Zawodnik ten spisał się całkiem dobrze, wywalczając wysoką IV pozycję w kat. 59 kg. Dobrym wynikiem 240 kg. Był to ostatni start zawodników sekcji w zawodach podnoszenia ciężarów w jej historii. Decyzją Zarządu klubu w połowie 1994 r. - sekcja po 30 latach od daty powstania i 25 latach występowania w ekstraklasie - została rozwiązana.

Doceniając olbrzymi dorobek zawodników sekcji - nie sposób nie wymienić tych działaczy, trenerów i instruktorów, którzy się w dużej mierze do niego przyczynili. Wybitny wkład w osiągnięcia sekcji wnieśli: pełniący przez długie lata obowiązki kierownika klubu - pplk Józef Wiśniewski oraz działacze społeczni: pplk Zygfryd Pietrasiewicz i pplk Mieczysław Górski. Osoby te robiły wszystko, by zawodnikom i trenerom sekcji zabezpieczyć w miarę możliwości jak najlepsze warunki treningowe - zapewnić środki finansowe na liczne zgrupowania i obozy sportowe (w tym wypoczynkowe) a także na kontakty międzynarodowe. Dużo troski wykazywali, by czołowym zawodnikom pomóc w poprawie ich warunków socjalno-bytowych.

Niewątpliwie, największe sukcesy sekcji podnoszenia ciężarów WKS „Lublinianka” wiążą się z jej pierwszym trenerem - Kazimierzem Ceglińskim. Z jego inicjatywy i inspiracji w 1964 r. zostaje powołana sekcja. W okresie swej długoletniej pracy odnosząc wraz ze swymi zawodnikami liczne sukcesy - zostaje nagrodzony i wyróżniony wieloma odznaczeniami honorowymi. m.in.:

- Złotym Krzyżem Zasługi,
- Złotą Odznaką „Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej”,
- Złotą Odznaką „Zasłużony Działacz PZPC”,
- Złotą Odznaką „Zasłużony dla Lublina”,
- Honorową Odznaką „Za Zasługi dla Lubelszczyzny”.

Zostaje też wybrany aż ośmiokrotnie - laureatem w Plebiscycie na najlepszego trenera - wychowawcą młodzieży - organizowanym przez „Kurier lubelski”, ZW ZSMP i WFS. A w 1984 r. zostaje wybrany jednym z pięciu laureatów w Plebiscycie na najlepszego trenera w okresie 40-lecia PRL. Trzeba jednak obiektywnie stwierdzić, że współautorami sukcesów sportowych sekcji - byli szkoleniowcy, którzy po zakończeniu kariery sportowej, posiadając lub zdobywając uprawnienia instruktorskie a w dwóch przypadkach - trenerskie (Zb. Brzeziński, Sz. Czyż), prowadzili szkolenie z młodzieżą. Ich wychowankowie, wielokrotnie wyrastali na zawodników, którzy reprezentowali poziom ogólnopolski czy też międzynarodowy.

Do tych najlepszych szkoleniowców sekcji należeli: Michał Wrotkowski, Franciszek Mazurek, Zbigniew Brzeziński, Szymon Czyż, Andrzej Fendrykowski i Roman Półroła. Oczywiście, wkład w dorobek sekcji, wymienionych trenerów i instruktorów był zróżnicowany, lecz w tym krótkim materiale nie sposób omówić indywidualne osiągnięcia każdego z osobna. Dodać tylko należy, że Zbigniew Brzeziński i Andrzej Fendrykowski w pewnych okresach funkcjonowania sekcji - pełnili obowiązki pierwszych trenerów. A w końcowym etapie - rolę taką pełnił - Roman Półroła.

Kończąc ten krótki rys historyczny, należy wyrazić nadzieję, że znajdzie się ktoś, kto wnikliwie przeanalizuje wszystkie sukcesy i osiągnięcia a także i niepowodzenia sekcji w okresie jej 30-letniego istnienia i opracuje jej monografię na którą sekcja w pełni zasłużyła.

Opracował:
Kazimierz Cegliński